Empar Moliner

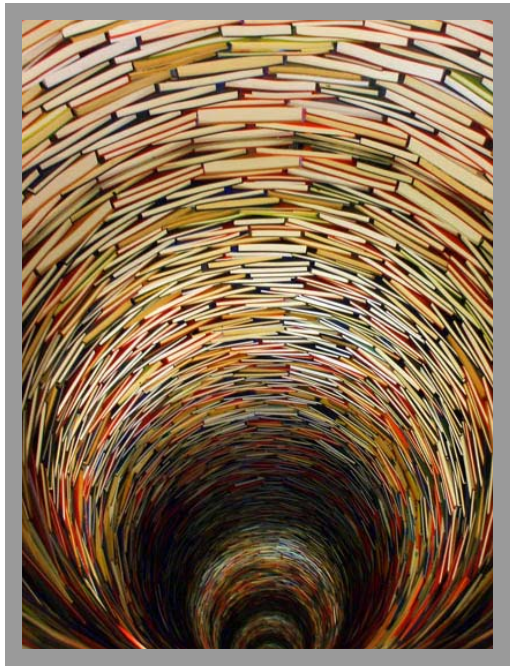

La Col·laboradora

CLUB DE LECTURA 43

16 de juny de 2014

Vida

Tot va començar amb uns llibres. Uns llibres gruixuts i del color de la sang que l'avi d'Empar Moliner (Santa Eulàlia de Ronçana, Vallès Oriental, 1966) anava regalant-li el dia del seu aniversari; a mesura que creixia i afermava la personalitat, va anar rebent cada any un nou volum fins, al capdavall, poder completar tot un prestatge amb la col·lecció del setmanari infantil i juvenil *En Patufet* (1904-1938).

A cals Moliner mai no hi va haver gaire avinentesa per a dispendis ni requisits i, si en aquests casos els fills menuts solen heretar els vestits dels més grans, l'escriptora, en ser l'única noia i la primogènita de sis germans, va iniciar-se en la lectura -de manera gairebé exclusiva- a través d'uns volums de segona mà procedents directament de la llunyana època dels pares dels seus pares. Va ser un luxe insòlit i determinant en la seva formació personal i de dona de lletres.

No només perquè aquella publicació havia estat pensada per a uns altres infants i per a un altre país, durant l'època més esplendorosa de la cultura catalana contemporània -la que s'estén des de les acaballes de la Renaixença fins a la derrota del catalanisme polític durant la Guerra Civil Espanyola. Sobretot va ser determinant perquè, ben aviat, Empar Moliner va sentir una forta curiositat per aquella única i desbordant herència familiar, milers i milers de pàgines per a joves i infants que no s'assemblava gens al seu món però encara menys al dels seus pares. El temps dels avis, representat per aquells llibres vells i fascinants com la sang, plens de contes, de relats, de dibuixos i acudits, de facècies i d'endevinalles, de jocs de llenguatge i d'enginy van ser un primer i determinant aprenentatge gràcies a la lectura.

Moliner, com tants d'altres, s'entusiasma per la història tradicional d'en Patufet, les aventures d'un nen diminut atrapat, com en el mite de Jonàs, en una digestió monstruosa. No és una casualitat que la literatura de Moliner estigui protagonitzada pels conflictes domèstics i familiars, quotidians i cruels, reiterats i coneguts com el palmell de la mà. Com en el món dels infants, la llar és el territori de les pors salvatges, del canibalisme incestuós, de les frustracions àcides, de les tragèdies sordes de l'individu que es busca a ell mateix confrontat -precisament- amb els éssers estimats, els de casa, els de l'entorn proper. "Patufet, ¿on ets?".

La importància del setmanari *En Patufet* és clara perquè, per una banda, vincula la literatura de Moliner amb els grans contes tradicionals europeus i amb alguns dels seus adaptadors o nous narradors com els germans Grimm o Hans Christian Andersen i també perquè, per l'altra, ben aviat, li farà conèixer figures de gran categoria de la cultura catalana del primer terç del segle XX com ara Josep Mª Folch i Torres, Cosme Vidal, Joan Llaverias, Gaietà Cornet, Joan Junceda o Josep Carner. El català que utilitza Moliner en la seva escriptura, actual i vivíssim, enormement dúctil -audaç fins i tot- és, naturalment, una creació intuïtiva i personal de l'escriptora, però té les seves fondes arrels en la curiositat pel català del carrer, i alhora, de manera inconfusible, en l'estil, en el català literari -el líric però també l'humorístic- del Patufet, un català molt proper al que utilitzaria el grup de Sabadell, el de Joan Oliver o Francesc Trabal. Un català i una literatura, en definitiva, molt arrapades a la vida i a l'observació atenta de la vida -en cert sentit com passa amb el model de les *Pàgines viscudes* de Folch i Torres, hereu de la millor escola del costumisme, la que prové de Charles Dickens.

Els orígens literaris de Moliner procedeixen de la cultura popular en majúscules, del món menestral de Barcelona, una cultura que també està feta dels valors que fomenten l'esforç, el treball i la superació personals, més enllà de les mancances familiars i les greus situacions, de la duresa de l'entorn. Àgil, nerviosa, amb un gran instint i intel·ligència, Empar Moliner es fa ben aviat càrrec d'ella mateixa, buscarà una dedicació "sense mirar endarrere -com afirma Joan Junceda que ha de ser el treball-, de por de no haver de tornar-me estàtua de sal, com la dona de Lot."

L'escriptora abandona els estudis a tercer de batxillerat i, segons pròpia confessió, "als dinou anys em vaig fer d'un grup de teatre assembleari i fumeta que tenia la seu social en una casa ocupada a Gallecs. Com que érem hippies, la nostra activitat principal era passejar-nos despullats...". Es tracta, naturalment d'una mitja veritat; durant aquells anys la jove Moliner es dedica a treballar en la seva formació d'una manera tan decidida que recorda la famosa declaració d'Irina a *Tres germanes* d'Anton P. Txèkhov -un dels seus personatges favorits, amb qui té notables similituds i diferències: "Tinc tanta necessitat de treballar com de beure aigua quan fa calor. Si no començo a aixecar-me aviat i a treballar retireu-me la vostra amistat..." Moliner s'independitza ben aviat i intenta professionalitzar-se com a actriu de teatre i cabaret -amb el vist-i-plau de Joan Brossa- però serà amb el periodisme, primer als serveis informatius de COM Ràdio i més tard a les pàgines d'opinió de l'edició barcelonina del diari *El País* on es farà un nom, una excel·lent reputació. Aviat esdevindrà una escriptora molt popular i aconseguirà fer-se un públic fidel com no s'havia esdevingut des dels temps de Mercè Rodoreda. L'any 1999 publica el recull de contes ***L'ensenyador de pisos que odiava els mims*** i al 2000 guanya el premi Josep Pla amb la novel·la ***Feli, esthéticienne.*** Però serà amb el llibre de contes ***T'estimo si he begut*** (2004) i l'aplec de cròniques periodístiques ***Busco senyor per amistat i el que sorgeixi*** (2005), tots dos publicats a l'editorial Quaderns Crema de Jaume Vallcorba, que Moliner esdevindrà una autora d'èxit indiscutible i una de les principals protagonistes de la literatura catalana d'avui. Una protagonista que ha contribuït de manera decisiva en el prestigi de la qualitat i la creativitat de les nostres lletres.

Empar Moliner és sinònim d'entusiasme, de nervi, de força literària. La crítica ha assenyalat l'ímpetu, la poderosa personalitat i l'enginy amb què els seus textos retraten frenèticament el món contemporani i les seves contradiccions. És una literatura trepidant, amb ritme, sense concessions ni temps morts, que retrata amb intel·ligència la desorganització de la societat, entre divertida i angoixada per l'absurd, la manca de sentit i la crueltat que ens administrem nosaltres mateixos. Empar Moliner és el món modern en tota la seva plenitud, amb les seves contradiccions, inquietuds i beneficis, amb tota la complexitat i llibertat escassa. En els seus escrits no hi ha distincions entre narrativa, cròniques

periodístiques, articles d'opinió o fins i tot crítiques de televisió de la mateixa manera que la vida real no té compartiments estancs ni entendrà mai de consideracions teòriques. És el vivíssim retrat de la nostra època, atent als nous costums imposats per la publicitat i la moda, pels ambients i les tipologies humanes procedents del models de la televisió, de les sorolloses formes musicals, dels tòpics que colonitzen les nostres ments confiades des dels còmics, els diaris, els llibres més habituals. Un món autèntic perquè és on hi conviuen les situacions més quotidianes amb les extraordinàries i vulgars. L'esnobisme s'empelta amb el xaró, l'exquisit amb el rude. El pensament més profund, estructurat i argumentat, el més ben intencionat queda destruït per les inèrcies cegues, els instints més baixos, les caricaturitzacions més grolleres.

Ràpida, precisa, brillant, sensata, molt divertida i vital, la literatura de Moliner és una ressonant estampida que canta alegrament contra els jocs tramposos de les ideologies i de la precarietat emocional, les pors, les inhibicions que fomenten sense aturador. O viceversa. Ja sigui l'amor tendre o ingenu -vegi's ***L'evolució anual de la veu humana***- les gelosies, els jocs sexuals o l'adopció responsable -***Carta al meu fill no biològic***-, ja siguin els valors de la vida tradicional -***Els beneficis de la lactància materna***- o les modes benintencionades com ara la de les bondats intrínseques del diàleg en el món de la parella -***La interpretació dels somnis***-, el feminisme o la cooperació amb països pobres -***El dia de la dona***. En Moliner perviu la sàtira hilarant -***La baixa qualitat de la poesia contemporània***- però sempre al costat de la tendresa com marca la bona tradició del costumisme, de Robert Robert als moderns dels anys vuitanta i noranta com Sergi Pàmies -segons la fórmula de Josep Pla "humor, candor".

L'humorisme de Moliner retrata amb preocupació i seriositat l'angoixa, la desgràcia que s'apodera dels éssers humans confrontats amb la pròpia estupidesa i amb la estultícia col·lectiva. Com en la literatura de Quim Monzó -un dels seus grans mestres-, Moliner utilitza sovint un prisma cínic, àcid, de vegades fins i tot "gamberro", que sotraga el lector, l'atabuixa de manera subversiva i l'obliga a anar més enllà de l'humorisme satisfet, de la connivència amb una situació determinada. De la convicció errònia que la ideologia alliberarà les persones alienades. El repte literari és el de penetrar l'ànima de les coses, de les persones, el de comprendre més enllà del que es veu, el de captenir-se més enllà de les fórmules màgiques de la inèrcia o del tòpic. Més enllà del mimetisme i de la mandra de pensar i de viure, el repte de viure amb imaginació la pròpia vida. De situar-se davant del mirall que mostra la gran distància entre el que som i el que diem ser, entre el discurs i la realitat del discurs. Entre el temps detingut de la reflexió i l'escriptura i la cultura ràpida vertiginosa que es resisteix a ser atrapada, retratada, analitzada.
Empar Moliner, el do per la vida, el do de l'escriptura.

Jordi Galves, dins: http://lletra.uoc.edu/ca/autora/empar-moliner

* * *

Ha aparegut regularment a programes de ràdio i de televisió. El seu nom sol estar vinculat a polèmiques, tant per la seva condició d'escriptora mediàtica que no s'avergonyeix de sortir a programes de teleescombraries com Crónicas Marcianas, com pel seu costum de criticar i fer burla d'associacions de feministes.
El 2008, juntament amb Àlex Torío i el Juan Carlos Ortega presenta el programa *Herois quotidians* a TV3, una nova proposta que, agafant elements de l'humor i del fals documental, fa una mirada irònica i àcida sobre allò que es considera políticament correcte.
Ha escrit articles d'opinió a diaris com ara *Avui*, *Ara* o *El País*. Actualment és col·laboradora d'El matí de Catalunya Ràdio i també contertuliana d'*Els matins* de TV3.

Font: Viquipèdia.

Llibre

Moliner ha triat com a protagonista principal de ***La Col·laboradora*** una "mena de negra" literària, que es dedica a escriure "llibres pràctics de tota mena: de creixement personal, de saber estar, de frases cèlebres, de les cent frases més divertides que tal presentador de programa fresc ha trobat en parets de lavabos, de receptes de cuina (però fetes per un personatge singular, com ara una monja de clausura) i biografies".

La Col·laboradora és també la història d'una dona abandonada i amb una filla que s'afronta al seu primer cap de setmana de custòdia compartida. "No pot suportar la idea de separació", ha afirmat Moliner, que per escriure la història s'ha servit de les vivències explicades en diferents fòrums cibernètics. Aquest "monòleg", com l'ha definit l'escriptora, vol ser "una cosa 'sèria', no és una comèdia tràgica perquè no s'acaba bé, i té més tragèdia que comèdia".

Opinions

Magdalena Rovira es una negra literaria. Cerca ya de la madurez, separada de su marido y con una niña de tres años, se dedica a escribir las biografías de famosos en 120 páginas, que luego se publican como autobiografías. Un día el agente literario y examante Oriol Sánchez le ofrece la posibilidad de preparar el manuscrito inicial de un libro que firmará un famoso hispanista llamado Paul Adams. El libro novelará la historia de una mujer, Antonieta Gelabertó, que fue asesinada durante la guerra civil y enterrada en una fosa común cerca de los viñedos del Penedés; es un libro que los miembros de la Comisión de la Memoria Histórica han decidido financiar para ayudar a realzar el perfil público de la Consellera de Cultura.

La novela se presenta como la confesión ácida y brutalmente sincera de Magdalena: una mujer que se reconoce como cocainómana y alcohólica. Empar Moliner permite que sea ella quien desvele sus múltiples defectos en su personalidad, pero al mismo tiempo logra que el lector pueda entrever algunas de sus virtudes. En su narración, Magdalena Rovira va escrutando implacablemente a los personajes que poco a poco van formando parte de una cada vez más rocambolesca trama en torno al mundo editorial, periodístico, televisivo y político.

Moliner resulta ser una muy capaz observadora de la sociedad catalana de principios del siglo XXI: sus dardos van lanzados con puntería contra los tópicos y costumbres del vano y vanidoso consumismo de las clases medias, contra sus extravagancias y otros comportamientos compulsivos, amén de los extremados cambios de actitud que los caracterizan, y finalmente contra la mendacidad, la afectación y la vacuidad que dominan el mundo literario y editorial.

Los personajes no tienen desperdicio: Judit Guitart, la nieta de la mujer asesinada en la guerra, una mujer ingenua y desorientada que cae en los brazos de un emigrante irregular senegalés que la utiliza para conseguir su tarjeta de permanencia, y que después también se lía con el escritor Mateu Garín. Cati Rodés, a quien apodan la Gafe, política en la Comisión por la Memoria Histórica, y cuya metedura de pata final resulta épica y desternillante. Oriol Sánchez, agente literario y experto aprovechado. O la famosa periodista Xus Soriguer, paradigma de la mujer narcisista, engreída y mediática que tan popular se puede hacer entre la masa consumidora de bazofia. Incluso el hispanista Paul Adams, retratado primorosamente por Rovira como un borrachín perezoso y poco fiable en su senectud.

La única pega, y que no lo es tanto, que le encuentro a ***La col·laboradora*** estriba en los excesivamente (al menos para mi gusto) numerosos paréntesis que jalonan la narración. El paréntesis como recurso metanarrativo podría haber tratado de aportar una perspectiva contrapuesta, si no contradictoria, con la predominante en el conjunto de la novela, en lugar de reducirse a una mera explicación, justificación o excusa por parte de la única narradora, Rovira.

El significativo trasfondo de violencia histórica, el cobarde asesinato de la abuela de Judit Guitart en un terrible episodio en realidad ajeno a la guerra pero causado por ella, es un adecuado contrapunto a la mordaz sátira del sistema cultural, editorial y político existente en España (no solamente en Cataluña, no lo olvidemos). La escritura teledirigida de libros para que a su autor (que no siempre es el verdadero autor) le sea concedido de antemano un premio literario es un secreto a voces: y para más vergüenza y sonrojo ajeno, los que pasan por críticos literarios del *establishment* periodístico en el estado español les hacen el juego a todos. ¿Dónde están de verdad los fantasmas?

Dins: http://downunder-literatura.blogspot.com.es

* * *

Solvència professional
A 'La col·laboradora' hi ha planes d'autora quallada, lluny dels deures comercials de la novel·lista mediàtica

M'estic fent vell a marxes forçades perquè des de fa no res em dóna per repartir consells. No m'havia passat mai pel cap practicar com a ressenyista aquesta intrusió arrogant. Però ja ho he fet més d'una vegada, i ara hi tornaré, lamentablement: a Empar Moliner (Santa Eulàlia de Ronçana, 1966) li tinc una simpatia efusiva i primària. El seu articulisme descordat i falsament trivial i les seves narracions (sobretot la ***Feli, esthéticienne*** i la llibèrrima recreació d'un Imre Kertész maquillat, o el to dels relats de ***T'estimo si he begut***) em semblen saludables i de gran perspicàcia burlesca.

La novel·la extensa era gairebé tan previsible com la llei de la gravetat i a ***La col·laboradora*** hi ha unes quantes planes que imposen parades en sec, uns moments intensos i literaris que trenquen gairebé del tot el to, el ritme i l'escuma novel·lesca de la resta: allà hi és l'escriptora que a mi m'agradaria llegir quallada i segura, minoritària i absent, desempallegada dels deures comercials d'una novel·lista mediàtica. Ella no ho sé si hi és: el que sí que sé és que hi ha la veu d'una narradora que em crec i que m'interessa, que té el do de les veritats morals petites i exactes i el do de l'observació matisada i irònica. I ella se sap fent anar una veta captivadora col·locada al mig de la fanfàrria que necessita una novel·la amb conselleres de Cultura, assessors de govern, agents literaris, editors industrials i mullader mediaticopúblic per anar fent quinieles sobre qui és qui. Les ganes de veure la Pilar Rahola en un dels personatges són boges, perquè hi surt una caricatura fabulosa, com passa el mateix en una espècie de guinyol on es barregen trets d'Ian Gibson i Paul Preston. Tant se val, perquè també funciona.

Ella, la protagonista, és una redactora editorial de manuscrits que signen altres: el món professional dels negres que fan discursos per polítics i biografies de famosos, i llibres encarregats a documentalistes que de vegades són els autors integrals i de vegades només col·laboradors a l'escriptura del llibre que signa un altre, més cèlebre. Aquest és l'embolic bàsic, adobat amb l'actualitat sociocultural i les caricatures esparses de la maduresa sense nord, els amants casuals, els immigrants llestos i els restaurants ètnics: com un Balzac postmodern que se'n fotés del dret i del revés.

Però el millor amb diferència és el que posa la personalitat mateixa de Moliner: és una observadora extraordinàriament dotada i la novel·la val com a repertori miraculosament atapeït dels tòpics verbals, els fetitxes costumistes, les manies i els senyals d'identitat de les classes mitjanes, dels consumidors de telenovel·les i dels comportaments compulsius de la gent comú o del món literari i de fora del món editorial. De vegades és escandalosament brillant, com quan diagnostica pel broc gros, però amb gràcia, per què les parelles d'esquerres s'espatllen bàsicament pel cantó de la dona i les de dretes bàsicament pel cantó dels homes. Però d'observacions ben trobades n'hi ha una pila enmig del desori burlesc i les paròdies de personatges de mitjana edat i una maquinària narrativa prou ben empescada com perquè el lector de novel·la descaradament comercial, i amatent oient, espectador o lector de la Moliner mediàtica, s'ho passi molt bé.

Però hi torno, i disculpin: em conformaria amb trobar un dia un volum petit i marginal de cent planes, publicat en una editorial de coses petites, on Moliner concentrés destil·lades les planes on la bel·ligerància de l'alcohol, la droga, el desencís i l'encís, els homes i els fills topessin amb una narradora sense crosses novel·lesques, sense trames de bodegues, assassinats antics, documentació de guerra, de memòria històrica, d'agents literaris, premis pactats i escriptors inflats de vanitat. Jo vull llegir la seva vessant narradora més potent i la seva ironia amarga més subtil sense la matraca d'una novel·la professional. Ah. I per descomptat, al damunt, la novel·la funciona perfectament bé com a relat comercial desimbolt, enginyós, a estones corprenedor i amarg, i capaç també de més d'una i de dues sotragades (incloses les del riure).

Jordi Gràcia. Dins edició Catalunya de www.elpais.es

* * *

La col·laboradora, d'Empar Moliner, em va cridar l'atenció per la portada —passa sovint—. Es tracta d'una coberta negra on destaca el nom de l'autora en lletres blanques, i el títol, en taronja, sembla secundari. Però el color negre revela una dada important: la protagonista, Magdalena Rovira, treballa com a redactora de llibres per encàrrec que, en ocasions, firmen altres escriptors de més prestigi. D'aquí que la protagonista afirmi, amb el to entre àcid i burleta amb que es caracteritzen els textos de Moliner: «sóc una espècie de negra».

Como a lectora, vaig conèixer a Empar Moliner gràcies a les històries breus que conformen ***T'estimo si he begut*** (2004). M'ho vaig passar genial; són històries d'aquelles en les que hi pots trobar petjades de la vida quotidiana, de la del veí i de la de l'amic o amiga d'un amic, però també de la pròpia. Així que no vaig dubtar en endur-me ***La col·laboradora*** quan la vaig veure a l'Fnac.

Algunes crítiques qualifiquen la novel·la de dispersa; també l'acusen de recrear simplement aquells elements necessaris per vendre-la bé. Sí que té aquests ingredients, cosa que, al meu pensar, no li resta una certa genialitat. La primera de las genialitats, i no es que jo em consideri el centre de l'univers, és que a mi m'ha entretingut, m'ha evadit dels meus problemes i m'ha fet pensar en la vida d'altres dones, coetànies a mi, que en un entorn diferent al meu, busquen allò que en definitiva busquem tots: sentir-nos estimats i necessaris en l'àmbit familiar, i valorats en el professional.

Així, el món editorial, ben conegut per l'autora, serveix de marc i motor per tal que Moliner recreï una sèrie de personatges femenins que, a pesar de la tècnica caricaturesca amb la que són representats, apareixen revestits de realitat i, por tant, d'humanitat: la mateixa protagonista, mare, alcohòlica, divorciada i escriptora de llibres d'escàs valor literari, a qui l'agent pel que acostuma a treballar encarrega la biografia d'una dona assassinada durant la Guerra Civil. Judit Guitart, néta de la biografiada, la típica dona dèbil, de poc caràcter, a qui la perspectiva de treure a la llum la història de la seva àvia proporciona un estímul per viure. La Consellera de Cultura (divertida, aquesta situació) que, cansada d'una convivència matrimonial poc satisfactòria, decideix donar una oportunitat a l'experiència homosexual. Cati Rodés, membre de la Comissió per la Recuperació de la Memòria Històrica, a qui, a falta d'una relació de parella estable i convencional, li puja la líbido primer amb un senegalès que viu del negoci del top-manta i, més tard, amb un parricida a qui visita a la presó. I Antonieta Gelabertó, l'assassinada, convertida en símbol col·lectiu gràcies a les circumstàncies atzaroses que presenta la vida. Dels personatges masculins —menys interessants, des del meu punt de vista—, traieu, vosaltres mateixos, les vostres pròpies conclusions.

I a tot això, cal afegir-hi la crítica al món editorial, al televisiu, al polític, al sociocultural, amanida amb les conseqüències nefastes de l'addicció a l'alcohol i la droga. Potser sí que són molts els temes que suggereix la novel·la i que Empar Moliner no profunditza en cap d'ells; però es revela com una observadora extraordinària i mordaç de tot el que la rodeja, que aconsegueix seduir a aquell lector que busca distreure's amb un llibre comercial, perquè no, per també intel·ligent.

Per: Isabel Marcillas, dins: VEU, Revista Cultural de la Universitat d'Alacant.

* * *

Crec que és una de les millors novel·les que he llegit aquests darrers anys. No hi veig humor per enlloc, ni és -al meu parer- una novel·la divertida, ans al contrari, la seva lectura m'ha deixat amb un pòsit d'una profunda tristesa. En el fons, Moliner el que fa és obrir en canal la societat catalana progre -i urbana- del moment. És el cas, per exemple, d'una de les protagonistes, la Judit Guitart, la típica bleda i progre barcelonina que s'enamora de senegalesos que venen bosses de mà a la vorera del passeig de Gràcia i escriptors frustrats (als quals se'ls concedeixen premis per fer-los callar) i a qui finalment la història de la mort de la seva àvia durant la guerra civil li propicia un estímul per a la seva gris existència. Però no només acaba aquí, la cosa, sinó que Empar Moliner també fa un retrat molt exacte i cruel del món editorial i polític del país. Alguns que hi estem a prop sabem que l'autora no exagera gens ni mica, sinó que fins i tot es queda curta. L'escriptor de culte -alcohòlic, evidentment- que fa anys que no escriu ni una sola línia

(tot ho fan els negres) i que les autoritats del país el passegen per les fires de llibres com "un autor extraordinari", l'editor que perd el cul per les becàries, el cavista cocainòman casat amb una noia del Carib que no sap ni a quin país es troba però que veu el seu marit com un dòlar amb potes, el comitè d'experts que es reuneixen per gestionar els actes de la memòria històrica (uns personatges només preocupats per menjar, beure fins a rebentar i passar les dietes a la Generalitat) i que s'atreveixen a donar lliçons de moral a tothom, els tertulians que canvien d'opinió depenent del moment del dia i de qui els paga, etcètera. "La col·laboradora" és un magistral fresc del que ha estat el nostre país aquests darrers anys, just abans de l'esclat de la bombolla. D'alguna manera, és la nostra versió de la "Societat Limitada" de Ferran Torrent. "La col·laboradora" és mordaç, intel·ligent, cruel, d'un realisme brut esfereïdor. Llegir aquesta novel·la, com a país, ens ha de fer mal, perquè també som això. D'aquí que la seva lectura m'hagi entristit, perquè reconec perfectament -i amb nom i cognoms- una part del país que descriu Empar Moliner. Ah, i tot això, a sobre, molt ben escrit, amb un domini de la llengua brutal.

Per acabar, deixar clar que no conec personalment Empar Moliner, ni en sóc amic, ni conegut ni saludat. Senzillament, expresso la meva opinió com a lector, i res més.

Bernat Deltell, dins: http://www.llibresperllegir.cat

* * *

Llibres d'Empar Moliner a la Biblioteca Bac de Roda:

🕮 MOLINER, EMPAR. ***La Col·laboradora.*** Barcelona: Columna, 2012. **N Mol**
🕮 MOLINER, EMPAR. ***No hi ha terceres persones.*** Barcelona: Quaderns Crema, 2010. **N Mol**
🕮 MOLINER, EMPAR. ***Desitja guardar els canvis?*** Barcelona: Quaderns Crema, 2006. **N 833 Mol**
🕮 MOLINER, EMPAR. ***T'estimo si he begut.*** Barcelona: Quaderns crema, 2004. **N Mol**
🕮 MOLINER, EMPAR. ***Feli, esthéticienne.*** Barcelona: Destino, 2000. **N Mol**

BIBLIOTECA BAC DE RODA
C. d'en Bac de Roda, 1 bis.
08510. Roda de Ter.
Tel.: 938540077.
A/e:b.rodadeter.br@diba.cat
Web: www.rodadeter.cat/biblioteca
Facebook: www.facebook.com/BibliotecaBacdeRoda
Biblioteca Virtual: http://bibliotecavirtual.diba.cat

BIBLIOTECA BAC DE RODA

© Biblioteca Bac de Roda, 2014

amb la col·laboració de
Generalitat de Catalunya
Institució de les Lletres Catalanes
AJUNTAMENT DE RODA DE TER
Diputació Barcelona